

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Δ. ΡΕΔΙΑΔΗΣ

Ὁ ἐκλιπὼν Περικλῆς Δ. Ρεδιάδης, ἀντιναύαρχος τοῦ Β. Ν. ἐ. ἀ. καὶ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, πλὴν τῆς εἰς τὸ Ναυτικὸν ἀξιολόγου καὶ πολυσχιδοῦς αὐτοῦ δράσεως ἐσημείωσε σοβαρὰν ἐπίδοσιν καὶ σημαντικὴν παρέσχε συμβολὴν καὶ εἰς τὴν καθόλου οἰκονομικὴν ἐπιστήμην, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν Δημοσίαν Οἰκονομικὴν.

Αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι τοῦ Ρεδιάδη ἐπὶ δημοσιονομικῶν ζητημάτων χρονολογοῦνται ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1906, ὅτε ἐξεπὸνήσεν οὗτος ἀνέκδοτον μελέτην περὶ προσδιορισμοῦ, διὰ μαθηματικῆς μεθόδου, τοῦ μεγέθους τῆς ἐκ τοῦ φόρου τοῦ εἰσοδήματος ἐπιβαρύνσεως.

Κατὰ σειρὰν ἐδημοσίευσεν ἔκτοτε τὰς «παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ νόμου ΓΤΗΓ' περὶ φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος» (Δελτίον Ἀκαδημίας Ρουσοπούλου) μετὰ προβλέψεως τῆς ἐκ τοῦ φόρου τούτου πιθανῆς ἀποδόσεως. «Τὴν φορολογίαν τῆς καθαρᾶς προσόδου ἢ τὴν συμβολὴν εἰς τὴν Μαθηματικὴν Οἰκονομίαν» (Πλούτος φυλ. 207-212, 1919). Διὰ τῆς τελευταίας ἐπεδίωξεν οὐ μόνον τὴν ἐφαρμογὴν θεωριῶν τῆς μαθηματικῆς οἰκονομίας ἐπὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς φορολογίας τῆς καθαρᾶς προσόδου, ἀλλὰ τὴν ἔκθεσιν ἰδίᾳς ἐρεύνης ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ δὴ τὴν συστηματοποίησιν τῶν θεωριῶν καὶ ἐργασιῶν τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὴν καὶ ἢ ὁποῖα ἀκολούθως ἀπετέλεσε τὴν βᾶσιν τῆς θεωρίας τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας του, τοῦ μόνου, ἐξ ὅσων γνωρίζω τοῦλάχιστον, πόνηματος ὅπερ ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως ἐρεύνης τοῦ ὅλου ζητήματος, κατὰ τρόπον ἐνιαῖον καὶ διὰ τῆς μαθηματικῆς ὁδοῦ. Διὰ τῆς μελέτης του ταύτης ὁ Π. Ρεδιάδης ἐπεχείρησε νὰ διαμορφώσῃ καὶ συμπληρώσῃ τὸ σύστημα τῶν θεωρητικῶν γνώσεων, αἵτινες δέον νὰ ἀποτελῶσι τὴν ἐπιστημονικὴν βᾶσιν παντὸς φορολογικοῦ θεσμοθετήματος, τοῦθ' ὅπερ δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἐπέτυχε κατὰ τρόπον λίαν ἱκανοποιητικόν. Ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς αὐτῆς ἐργασίας ἠσχολήθη πρὸς τὴν μελέτην τῶν τότε νεαρῶν νόμων 1640 καὶ 1642, ἐνεργήσας, οἷονεὶ, ἀνατομίαν καὶ κριτικὴν αὐτῶν, καὶ καταλήξας εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ νόμος 1640 ὑστερεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως, καθ' ὅσον οὐ μόνον ἐνέχει τὰ ἐλαττώματα τοῦ Γαλλικοῦ νόμου ἐξ οὗ ἀπέρρευσεν, ἀλλὰ καὶ διότι φέρει καὶ τινὰ ἰδιώνυμα τοιαῦτα, οὐχ ἦττον ὅμως ἀπὸ δημοσιονομικῆς ἀπόψεως ὁ νόμος οὗτος ἀπετέλεσε ἀναμφισβητήτως σπουδαῖον σταθμόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν φορολογικὸν συντελεστὴν τοῦ 1642 νόμου, διεπίστωσιν ὅτι ἐν ᾧ ἢ εἰσηγητικὴ περὶ τούτου ἔκθεσις πρὸς τὴν Βουλὴν ἐθεώρει αὐτὸν ἀναλογικόν, ὁ ὧς εἴρηται συντελεστὴς ἦτο πράγματι μορφῆς ὑπερβολικῆς καὶ συνεπῶς ἢ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τούτου φορολογία ἀπέβαινε προσοδευτικὴ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου ἐπιδιώκοντος τὴν ἀναλογικὴν τοιαύτην.

Ἐν συνεχείᾳ ἐδημοσίευσεν «Ἡ οἰκ. βάσις τῶν θαλασσίων μεταφορῶν» (Πλοῦτος 230 - 1919), «Ἡ ἀκρίβεια τοῦ βίου μετὰ τὸν πόλεμον» (Πλοῦτος 220 - 1919), «Οἱ λιμένες τῆς Ἑλλάδος» (Πλοῦτος 228 - 1919), «Αἱ πλουτοπαραγωγικαὶ δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ μεταπολεμικὴ ἀνάπτυξις αὐτῶν» (Πλοῦτος 225 - 1919), «Ἡ ἄμεσος φορολογία καὶ αἱ σύγχρονοι ἀντιλήψεις» (Μέλλον 1919). «Nuovo metodo di determinazione del reddito nazionale» εἰς Giorn. degli economisti, 1920, εἰς ἣν ἔδειξε ὅτι προκειμένου νὰ εὐρεθῆ ἡ σταθερὰ A τοῦ τύπου τοῦ Pareto ἀντὶ νὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ πηλίκον τῶν πληθυσμῶν τῶν δύο χωρῶν πολλαπλασιασθὲν ἐπὶ τὸ A τῆς ἑτέρας κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ Laurent, ἀρκεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὁ λόγος τῶν ἐθνικῶν εἰσοδημάτων τῶν δύο χωρῶν πολλαπλασιασθεὶς ἐπὶ τὸ γνωστὸν A τῆς ἄλλης χώρας. «Μισθοὶ καὶ συντάξεις τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων» (Μέλλον 1920). «Ἡ ὀργάνωσις τῶν συντάξεων» (Μέλλον 1920), «Ἡ ἀπόδοσις τοῦ συνθετικοῦ φόρου» (Πλοῦτος 1920), «Mémoire sur l'organisation des impôts directs modernes» (1921), «Ἡ φορολογία τῶν ἀργούντων κεφαλαίων» (Ἀρχεῖον Κοιν.—Οἰκ. Ἐπιστημῶν 1922). «Contributo alla teoria dell'imposta sylreddito», (εἰς Giorn. degli Economisti 1925), «Αἱ ἐμπορικαὶ συμβάσεις» (Νέα ἐποχὴ 1925), «Ἡ ἐνοποίησης τῆς συνθετικῆς καὶ ἀναλυτικῆς φορολογίας» (Μην. Κοιν. Οἰκ. Ἐπιθεώρησις 1928), «Theoretische Finanzwissenschaft» (Finanzarchiv 45 - 1929). «Ὁ Ἑλλην. ἰσολογισμὸς τῶν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ λογαριασμῶν» (Πλοῦτος 1930), «Τὸ Ἑλλ. ἐθνικὸν εἰσόδημα» (Πλοῦτος 1930), «The Greek national income and wealth» (Metron 1930), «Πρὸς νέαν θεωρητικὴν Οἰκονομίαν» (Ἀρχεῖον Κοιν. Οἰκ. Ἐπιστημῶν 1931). Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης ἐργασίας του ὁ Ρεδιάδης συνιστᾷ τὴν εἰς τὴν οἰκονομικὴν εἰσαγωγὴν ἀντὶ τοῦ συνήθους χρόνου t τοῦ $\chi\rho\omicron\nu\text{-}\phi\omega\tau\omicron\varsigma$ ἢ τῆς φανταστικῆς συντεταγμένης τοῦ Minkowski $X_4 = ict$, δι' ἧς νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ μέτρησις τοῦ $\psi\chi\omicron\lambda\omicron\gamma\iota\kappa\omicron\upsilon$ παράγοντος. Οὕτω θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀνανέωσις τῆς παλαιᾶς κλασσικῆς οἰκονομίας διὰ τῆς δημιουργίας μιᾶς ἀληθοῦς θεωρητικῆς οἰκονομίας, οἶονεὶ, ἀντευκλειδείου τοιαύτης. Ἡ οἰκονομία τότε βασιζομένη ἐπὶ πειραματικῶν παραμέτρων ἐντὸς τοῦ χώρου τῶν $t\epsilon\sigma\sigma\acute{\alpha}\rho\omega\nu$ διαστάσεων ἐπεξεργασμένων, θὰ λάβῃ τὴν μορφήν φυσικῆς ἐπιστήμης, ἀληθῶς πειραματικῆς, ἥτις θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἐν τῇ πράξει πρόβλεψιν τῶν οἰκ. φαινομένων. «Αἱ θεωρίαι καὶ τὸ Ἑλληνικὸν νομ. πείραμα» (Ἐργασία 1932), «Οἰκονομικὴ αἰσιοδοξία ἢ ἀπαισιοδοξία;» (Ἐργασία 1934), «Τὸ πραγματικὸν μέσον τῆς νομισματικῆς ἀνορθώσεως» (Ἐργασία 1932), «Ἡ ἐκ τῶν ἐμμέσων φόρων ἐπιθάρυσις ἐν Ἑλλάδι» (Ἐργασία 1933), δι' ἧς ἐξετάζει τὴν ἐκ τῶν ἐμμέσων φόρων ἐπιθάρυξιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀναλογίαν τοῦ εἰσοδήματος, διὰ νὰ διαπιστώσῃ τελικῶς τὸ περίεργον, ὅτι ἐνῶ ὁ συνολικὸς φορολογικὸς συντελεστὴς εἶναι αὐξων προοδευτικὸς, ἐν τούτοις ὁ συντελεστὴς τῶν ἐμμέσων φόρων εἶναι φθίνων προοδευτικὸς, ἐξ οὗ τὸ ἀσύμφορον τῆς ἐπὶ τῶν ἐμμέσων φόρων στηρίξεως τοῦ φορολογικοῦ συστήματος καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι ἐνῶ διὰ τὰ μικρὰ εἰσοδήματα καθίσταται σχεδὸν δημοευτικὸς (45 %), διὰ τὰ ἀνώτερα καθίσταται σχε-

δὸν ἐλαφρὸς. Κατὰ συνέπειαν ἡ μείωσις τοῦ συντελεστοῦ διὰ τὰ κατώτερα εἰσοδήματα εἶναι ἀπαραίτητος, διότι ἀπὸ τούτων διὰ τὰ ἀνώτερα δέον νὰ ἄρχεται ἡ πρόοδος τοῦ συντελεστοῦ καὶ τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ ταχυτάτης μειώσεως τοῦ φόρου τῶν εἰδῶν πρώτης καὶ ἐπειγούσης ἀνάγκης, τοῦθ' ὅπερ φαίνεται καθῆκον δημοσιονομικόν. Ὄντως δὲ ὡς Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, παρὰ τὰς ἀντιξόους οἰκ. συνθήκας τῆς χώρας ἐπέβαλεν ὡς γνωστὸν τοῦτο. «Αἱ συντάξεις τῶν Δημ. Ὑπαλλήλων» (Ἔργασία 1934), Αἱ «Διεθνεῖς συναλλαγαὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν» (Ἐπιθεώρ. Κοιν.—Δημ. Οἰκ. 1932), «Αἱ βιωτικαὶ συνθήκαι τῶν ἐργατικῶν τάξεων ἐν Ἑλλάδι καὶ ὁ Νόμος τοῦ "Ενγκελ» (Ἀρχεῖον Κοιν. Οἰκ. Ἐπιστημῶν 1933), δι' ἧς ἀπέδειξεν ὅτι προκειμένου περὶ τῆς Ἑλλάδος ὁ νόμος τοῦ "Ενγκελ λαμβάνει τὴν ὑπερβολικὴν μορφήν $\psi = \lambda \chi^{\delta}$ ἀντὶ τῆς ὑπὸ τοῦ del Vecchio προταθείσης τοιαύτης $\psi = \alpha + \beta \log \chi$ κλπ. Αἱ σπουδαιότεραι ὁμῶς ἐργασίαι τοῦ Π. Ρεδιάδη εἶναι κατὰ σειράν αἱ ἑξῆς :

«Ἡ θεωρία τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας», «Ἡ διερεῦνησις τοῦ ἑλληνικοῦ φορολογικοῦ συστήματος» καὶ «Ἡ μορφή τοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ θεμελιουμένη ἐπὶ τῆς Στατιστικῆς». Ἡ θεωρία τῆς Δημ. Οἰκονομίας τὸ πρῶτον διευτύπηθη Γερμανιστὶ εἰς δοκίμιον ὑπὸ τὸν τίτλον *Theorie einer dynamischen Besteuerung*, Μονάχον 1923, καὶ μετεφράσθη Ἰταλιστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Caroncini τὸ 1925, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ περιοδικὸν *Giornali degli Economisti*. Ἑλληνιστὶ ἐδημοσιεύθη, συμπληρωθεῖσα, τὸ 1927.

Ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον διευτύπησε ὁ Ρ. τὴν ἔννοιαν τῆς ἀξίας στηριζομένης ἐπὶ τῆς ταχύτητος κινήσεως τῶν κεφαλαίων, τῆς ἐπενεργείας τοῦ χρήματος θεωρουμένης ὡς ἀκολουθούσης τὴν γνωστὴν θεωρίαν τῶν δρωσῶν δυνάμεων τῆς θεωρητικῆς μηχανικῆς. Οὕτω ὅταν σφαίρα τις βάρους ὠρισμένου, ἐκτοξεύεται μετὰ τινος ταχύτητος, αὕτη προσκρούουσα που παράγει ἔργον, εἰς χιλιογραμμόμετρα ἐκτιμώμενον, κατὰ πολὺ μείζον τοῦ βάρους ὅπερ αἰσθανόμεθα κρατοῦντες αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρός. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐνέργεια τῶν κεφαλαίων δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται ἐκείνη ἣν αἰσθάνεται τις ἐκ τοῦ βάρους τῆς σφαίρας, ἀλλ' ἐκείνη ἣτις παράγεται ὅταν ἡ σφαίρα ἐκσφενδονισθῇ μετὰ ταχύτητος, ἣτις ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν ἐν τῷ τόπῳ συνήθη τόκον. Οὕτω τὸ ἀποδιδόμενον ἔργον ὑπὸ τοῦ κεφαλαίου M κινουμένου μετὰ ταχύτητος v εἶναι ἡ πρόοδος ταύτη δηλ.

$$\frac{Mv^2}{2} = Mi \quad \eta \quad v^2 = 2i \quad \eta \quad \text{γενικῶς } v = \sigma(i)$$

ἤτοι ἡ ταχύτης κινήσεως κεφαλαίων εἶναι συνάρτησις τοῦ τόκου i , ἐξ ἧς ἀκολούθως ἔπεται ὅτι ἡ ἀξία τῶν ἀγαθῶν μεταβάλλεται, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπολύτου τιμῆς τῆς, μεταβαλλομένης τῆς ταχύτητος κινήσεως ἀγαθῶν πρὸς τοὺς τόπους τῆς ζητήσεως, ὅτε ἀντὶ τῆς ταχύτητος παραγωγῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ταχύτης συναλλαγῆς. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἄνω ἐννοίας καθώρισε, μαθηματικῶς, τοὺς φορολογικοὺς συντελε-

στάς διὰ τὰ μετὰ κανονικῆς ταχύτητος κινούμενα κεφάλαια, ὡς ἐπίσης διὰ τὰ μὲ μείζονα ἢ ἐλάσσονα τῆς ταχύτητος ταύτης κινούμενα, καταδείξας ὅτι τὰ τελευταῖα ἐνεργοῦσι ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἡ θεωρία περὶ τῆς ἀξίας τῶν κεφαλαίων συνιστᾷ τὴν μοναδικὴν βάσιν ἐφ' ἧς ἀναπτύσσει ὁλόκληρον τὴν Δημ. Οἰκονομίαν εἰς ἓν πλῆρες ὀργανικὸν σύστημα, ὅπου πᾶσα μορφή τῆς δημοσιονομικῆς δράσεως (φόροι, τέλη κλπ.), ἐναρμονίζεται πρὸς ἓν σύνολον.

Θεωρητικῶς συνιστᾷ τὴν παραδοχὴν μιᾶς εἰσφορᾶς, τῆς ἀμέσου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος, τῶν ἐμμέσων φόρων κρινομένων ὡς συμπληρωματικῶν, τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν ἐκάστου εἴδους συναγομένων ἀναλόγως τῆς πραγματικῆς ἀξίας ἐκάστου εἴδους διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, κρινομένης καὶ ταύτης δυναμικῆς. Κατὰ τὸ σύστημα ὅθεν τοῦ Π. Ρεδιάδη, ἅμα ὡς διὰ τοῦ Γ. Προϋπολογισμοῦ καθορισθῶσι τὰ ποσὰ εἰς ἃ δέον νὰ ἀνέλθωσι τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους, ἀφ' ἐαυτῆς καθορίζεται αὐστηρῶς ἡ ἔκτασις τῶν πρὸς αὐτὸ εἰσφορῶν, οἱ φορολογικοὶ συντελεσταὶ κ.λπ. κατὰ τρόπον ὁμῶς ἐπιστημονικόν, ὡς ἀναγκαῖα συνέπεια τῆς ἐφαρμογῆς ἐνιαίας ἀρχῆς, τῆς δυναμικότητος τῶν κεφαλαίων καὶ τῆς ἀπαιτουμένης φορολογικῆς δικαιοσύνης, χωρὶς ἐν αὐτῷ νὰ παρακωλύεται ἡ φυσιολογικὴ ἀνάπτυξις τοῦ Ἐθνικοῦ πλούτου. Πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ Π. Ρεδιάδη ἐστράφησαν εἰδικαὶ ἔρευναι ἐπὶ τῆς καθόλου Κοιν. Οἰκονομικῆς πλειόνων ξένων Οἰκονομολόγων ὡς ἡ τοῦ ἐν Βιέννῃ καθηγητοῦ Ε. Blascke καὶ τοῦ ἐν Νεαπόλει Amosso.

Ἡ δευτέρα ἐργασία «Διερεύνησις τοῦ φορολογικοῦ συστήματος κλπ.», ἐπεδίωξε τὸν ποσοτικὸν καθορισμὸν (ὕψος) τῆς ἐν Ἑλλάδι ὑφισταμένης φοροπιέσεως. Διὰ ταύτης κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι: «ἡ φοροπίεσις ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἀνυπόφορος τόσον δὲ ὥστε ἐὰν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐπλήρωνον πράγματι ἅπαντας τοὺς φόρους, ὡς οὗτοι εἶναι νομοθετημένοι καὶ εἰς δὲ ὕψος ἔχουσι οὗτοι ἐπιβληθῆ, πᾶσα οἰκονομικὴ δραστηριότης τῆς χώρας θὰ ἐθανατοῦντο καὶ ἡ ἀθλιότης θὰ ἐκυριάρχη ἐν αὐτῇ».

Ἡ τρίτη ἐργασία «La forme du coefficient d'impôt, fondée sur la statistique» ἀνακοινωθεῖσα εἰς τὸ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1936 συνελθὸν ἐν Ἀθήναις Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Στατιστικῆς, ἀποβλέπει μετὰ τὴν μνημόνευσιν τῶν ἰσχυουσῶν ἀναλυτικῶν μορφῶν τῶν ἀμέσων φορολογικῶν συντελεστῶν, εἰς τὴν ἐξεύρεσιν ἀναλυτικῆς μορφῆς τούτου, ἀντιστοιχούσης ἀπολύτως πρὸς τὴν εἰσφορικὴν ἱκανότητα τῶν φορολογουμένων. Πράγματι καταλήγει εἰς δύο ἀναλυτικὰς ἐκφράσεις, τὰς

$$f' = f \left[(1-\mu) \log \frac{R}{R_0} - Mf \frac{R-R_0}{RR_0} \right]$$

$$f' = f \left[(1-\mu) \log \frac{R}{R_0} - \frac{\delta-1}{\delta} \gamma \left(\frac{\delta-1}{R-R_0} \right) \right]$$

στηριζόμενας ἐπὶ τῆς στατ. παρατηρήσεως καὶ τῆς θεωρίας τῆς εἰσφορικῆς ἰκανότητος καὶ ἐχούσας κοινὸν χαρακτηριστικόν, ὅτι ἀμφοτέραι σύγκεινται ἐξ ἑνὸς κοινοῦ μέρους, δηλ. μιᾶς λογαριθμικῆς καμπύλης, καὶ δύο συνορθωτικῶν ὄρων. Ὁ πρῶτος τῶν τύπων, καίπερ στηρίζεται ἐπὶ τῆς θεωρίας τῆς φοροδοτικῆς ἰκανότητος, οὐδέποτε δύναται νὰ εἶναι ἀναλογικὸς καίτοι ὁ φόρος θεωρεῖται ὡς ἀνάλογος τῶν δυνάμεων τοῦ ἀτόμου. Ἐπίσης συνάγεται ὅτι ὅλαι αἱ μορφαὶ τοῦ συντελεστοῦ αἵτινες προκύπτουσι ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης ἐκφράσεως τῆς ἀξίας εἶναι ἐσφαλμέναι καὶ μόνη ἡ θετικὴ θεωρία τῆς φοροδοτικῆς ἰκανότητος, ὅταν ἐπικουρεῖται ὑπὸ τῆς οἰκον. καὶ δημογραφικῆς Στατιστικῆς δύναται νὰ παράσχη τὴν ἀκριβῆ μορφήν τοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ, διότι τότε θὰ ἔχη ἐπισημονικὸν χαρακτήρα καὶ ἀκρίθειαν ἐπιθυμητήν.

Ἐκτὸς τῶν ἄνω ἐργασιῶν δέον νὰ μνημονευθῶσι καὶ αἱ εἰσηγητικαὶ ἐκθέσεις τοῦ Π. Ρεδιάδη ἐπὶ τῶν προϋπολογισμῶν καὶ τῶν διαφόρων φορολογικῶν κλπ. νομοσχεδίων.

Αὐτὴ εἰς ὀλίγας γραμμὰς ὑπῆρξεν ἡ δρᾶσις τοῦ ἐκλιπόντος ἀνδρὸς εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐπιστήμην, εἰς ἣν τὸ κενὸν ὅπερ καταλίπει εἶναι, ἄνευ ὑπερβολῆς, μέγα καὶ δυσαναπλήρωτον.

Δρ. Κ. Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Πλωτ. Οἰκ. Β. Ν.

Τμημ. Στατιστικῆς Γ.Ε.Ν.

Καθηγητῆς Ν. Σ. Δοκίμων